

"Az grišni diak Branko prividkom Fučić", radovi međunarodnoga znanstvenog skupa o životu i djelu akademika Branka Fučića (1920. – 1999.), Malinska, Dubašnica, otok Krk, 30. siječnja – 1. veljače 2009. godine, priredio Tomislav Galović, Malinska – Rijeka – Zagreb: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti / Institut za povijest umjetnosti / Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu / Staroslavenski institut / Sveučilišna knjižnica Rijeka / Općina Malinska-Dubašnica, 2011., 841 str.

"Az grišni diak Branko prividkom Fučić" tekst je kojim se akademik Branko Fučić glagoljicom potpisao u svojoj knjizi *Gaštronomija grišnoga fra Karla z Dubašnice*. Taj samokritični autogram poslužio je 2009. godine kao naziv međunarodnoga znanstvenog skupa održanoga krajem siječnja u Malinskoj na Krku kojime se, zasluženo, obilježio život i rad akademika Fučića na desetogodišnjicu njegove smrti. Okupljeni izlagači bili su prijatelji, poznanici i znanstvenici različitih područja interesa, od povjesničara umjetnosti, filologa, slavista do povjesničara i etnologa koji svojim istraživanjima polaze od i nastavljaju rad *dijaka* Branka. Raznovrsnost i raspon izloženih tema najbolje govore o značaju i važnosti znanstvenoga doprinosa koji je Branko Fučić ostavio za sobom. Dvije godine po održavanju skupa objavljen je zbornik radova u kojem je sadržana većina izloženih radova, a uredio ga je Tomislav Galović.

Umjesto predgovora, zbornik otpočinje vješto pisanim tekstom Radoslava Katičića u kojemu autor iznosi svoja sjećanja na druženje i suradnju s Brankom. Slijedi uvodna riječ urednika koju je održao pri otvorenju skupa, a, uz taj, nalazimo još dvanaest govora predstavnika institucija organizatora skupa.

Nakon uvodnoga dijela započinje prva skupina radova tematski povezana nazivom "Vita opusque". Naime, svi objavljeni radovi grupirani su po tematskim cjelinama, kako su bili izlagani na skupu. Uz navedenu prvu, još je pet cjelina: "Ars historiaeque", "Slavistica et Croatiaeque", "Epigraphica glagolitica Fučićiana", "Etnographica et alia" te "Scientiae auxiliares historiae et alia".

Osamnaest radova prve cjeline otvara tekst akademika Tonka Maroevića naslovljen "Zemlja prohodana, baština protumačena: hermeneutički rasponi Branka Fučića" (45-50). U njemu se naglašava, za Fučića specifičan, način terenskoga istraživanja i upoznavanja kulturnoga krajolika pješice, što

mu je pružilo jedinstven uvid u kulturu i umjetnost “malih”, perifernih sredina od kojih nije zazirao, već ih je temeljito istraživao i približio javnosti kroz svoje brojne članke i knjige. Slijede radovi Josipa Bratulića “Biografija ili životopis – moje uspomene na Branka Fučića (fragmenti)” (51-58) i Anđelka Badurine “Branko, Porat, Istra i ja” (59-62). Oba teksta donose sjećanja autora na zajedničke trenutke, prijateljevanje i suradnju s akademikom Fučićem. Sljedeći je rad Stjepana Damjanovića “Fučićevi *Glagoljski natpisi*” (63-70), u kojem se daje detaljna analiza, danas već kultne, knjige o glagoljskim natpisima i grafitima izišle 1982. godine. Slijedi nekoliko tekstova koji naglašavaju vjerski aspekt života i rada Branka Fučića. Franjo Šanjek u radu “Branko Fučić – počasni doktor Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (1983.-1985.)” (71-74) govori o naslovu doktora “honoris causa” koji je Katolički bogoslovni fakultet dodijelio Fučiću 24. listopada 1985. zbog njegovih zasluga u afirmaciji religiozno-kulturnih vrednota. Rad donosi i govor koji je autor održao na svečanosti dodjele. “Branko Fučić, prijatelj i kršćanin” (75-81) naziv je rada Marijana Jurčevića u kojemu autor govori o duhovnoj, vjerskoj komponenti koja prožima Fučićev rad i život. O teološkoj sastavnici njegova rada govori i tekst Antona Bozanića “Posadašnjivanje povijesnih događaja i vjersko-teološka sastavnica u Fučićevoj izgovorenoj i pisanoj riječi” (83-86). Autor naglašava i Fučićev odnos, tj. komunikaciju prema čitatelju njegovih tekstova kojima na specifičan način približava povijesne činjenice i događaje. Tekst Adalberta Rebića “Suradnja Branka Fučića s »Kršćanskom sadašnjošću«” (87-91) govori o suradnji Fučića s ovom izdavačkom kućom, u čijoj su nakladi izišli neki od njegovih najznačajnijih radova – prvenstveno *Terra incognita* te *Leksikon ikonografije, liturgike i simbolike zapadnog kršćanstva* kojemu je Fučić jedan od značajnijih autora te donosi popis svih djela Branka Fučića objavljenih u Kršćanskoj sadašnjosti. Rad koji slijedi autorice je Oriette Lubiane pod naslovom “Akademik Branko Fučić i Izložba glagoljice u Sveučilišnoj knjižnici u Rijeci” (93-98). U njemu se donose okolnosti te društveni i politički kontekst nastanka te izložbe koja je otvorena 30. prosinca 1968., a i danas se, malo osuvremenjena, može posjetiti u prizemlju Sveučilišne knjižnice u Rijeci. Još jednom riječkom temom bavi se rad Dobroslave Lucije Mlakić – “Akademik Branko Fučić i Družba sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci” (99-104). Tu se progovara o povezanosti te redovničke zajednice s Brankom Fučićem do koje je došlo kada je on rabio prostore samostana kao svoj atelijer od 1969. do

1972. godine. “Kršćanski nazori Branka Fučića” (105-108) tekst je Antona Barbiša koji, kao i nekolicina prijašnjih, naglašava vjerski aspekt Fučićeva života te osobne susrete s njim u Vrbiku na Krku. Slijedi opsežan rad Franje Emanuela Hoška “Branko Fučić i »ljevica« Hrvatskoga katoličkog pokreta” (109-122) u kojemu on donosi iscrpnu povijesnu analizu nastanka filozofsko-teološkoga pokreta personalista te govori o djelovanju i raslojavanju Hrvatskoga katoličkog pokreta unutar kojega djeluje društvo “Domagoj”. S tim društvom, kao i s idejama personalista, Fučić se upoznaje tijekom školovanja, što će uvelike utjecati na formiranje njegova svjetonazora. U radu anegdotalnoga karaktera “O. Vinko Fugošić i Branko Fučić – kako je rivalstvo postalo prijateljstvo (nepoznat detalj iz života akademika Branka Fučića)” (123-127) Gordana Gržetić donosi nekoliko crtica o prijateljstvu akademika Fučića sa slikarom i opatom V. Fugošićem. Nakon toga se rad Marije Stele Filipović “Branko Fučić i crtice iz njegova »Koordinatnog sistema«” (129-134) još jednom osvrće na vjersku komponentu u Fučićevu životu i radu. Rad Jadrana Zalokara “Branko Fučić – pjesnikujući *l'uomo universale*” (135-137), pomalo pjesničkoga karaktera, govori o duhovnom i humanističkim odlikama Branka Fučića. Slijedi rad “*Gastronomija grišnoga fra Karla z Dubašnice*” (139-150) u kojemu Milana Medimorec analizira Fučićevu knjigu u kojoj je on vješto spajao znanstvene spoznaje i literarna opažanja, funkcionalno i nefunkcionalno. Pretposljednji rad “Otok Krk u Fučićevu životu i stvaralačkom opusu” (151-160) autora Josipa Žgaljića osvrće se na Fučićeve poveznice s rodnim otokom. One se očituju kroz istraživanje crkve sv. Lucije u Jurandvoru, istraživanje i popularizaciju Bašćanske ploče te izradbu glagoljskoga lapidarija u samostanu u Portu. Navedene aktivnosti, kao i brojni tekstovi o krčkim temama zaslužno su učinili Fučića najznamenitijim Krčaninom 20. stoljeća. Tekst “Iz rada na cjelokupnoj bibliografiji Branka Fučića” (161-174) Ivana Botice i Tomislava Galovića zaključuje prvu cjelinu. U njemu se daje iscrpna analiza objavljenih tekstova u rasponu od 1936. do 1999. (a i poslije) koji se dijele na mladenačke pjesničke tekstove, povijesnoumjetničke te glagoljaške tekstove. Kao prilog donosi se izbor iz bibliografije B. Fučića.

Cjelina “Ars historiae” otpočinje tekстом Alenke Klemenc na slovenskim jeziku “»Habemus artificem!« (Iz pisem Branka Fučića Francetu Stelletu)” (177-202). Autorica analizira sačuvanu korespondenciju koju je Fučić vodio sa svojim mentorom pri pisanju doktorske disertacije. U pismima najčešće izvještava o svojem istraživanju, atribuiranju fresaka i napretku

u pisanju disertacije. Autorica kao prilog donosi kronološki popis sačuvane pošte te ulomak pisma poslanoga Emilijanu Cevcu. Slijedi rad Klare Buršić-Matijašić “Prapovijest u radu i djelima Branka Fučića” (203–212) u kojem se naglašava Fučićeva sposobnost prepoznavanja prapovijesnih gradina u Istri i na cresko-lošinjskom arhipelagu kao sastavnog dijela kulturnoga krajolika. Velik broj tih lokaliteta tek se kasnije istraživao, čime su potvrđene mnoge Fučićeve pretpostavke. Rad Pavuše Vežića “Tri romanička trikonhosa” (213–230) uspoređuje tri tipološki i stilski slične crkvice: Sv. Krševana kraj Glavotoka na Krku, Sv. Nikolu u Prahuljama pred Ninom te Sv. Tomu kod Vrsi nedaleko od Nina. Marijan Bradanović (“Graditeljstvo Dubašnice u razdoblju renesanse”, 231–258) piše o značaju Fučićeva rodnoga kraja u razdoblju ranoga novog vijeka kao prostora doticaja i preplitanja krčkih i creskih umjetničkih i kulturnih strujanja. Analizira se arhitektura franjevačkoga samostana u Portu te danas porušene crkve sv. Apolinara u dubašljanskom polju pored koje je grob B. Fučića. Područjem Dubašnice bavi se i rad Petra Runje “Crctice iz kasnosrednjovjekovne povijesti Fučićeva rodnog kraja – Dubašnice” (259–264) u kojem se donosi niz povijesnih podataka s kraja 15. i početka 16. stoljeća. Nekoliko narednih radova bavi se istarskim freskoslikarstvom, temom koja je stručnoj i široj javnosti poznata zahvaljujući Fučićevim istraživanjima koje je započeo po Drugom svjetskom ratu. Ugledni slovenski povjesničar umjetnosti Janez Höfler u radu “Grafične predloge v srednjeveškem stenskem slikarstvu Istre” (265–280) donosi nove spoznaje o utjecaju grafičkih listova majstora kao što su Majstor sa svicima i Majstor E. S. na istarsko freskoslikarstvo. Slijedi opsežan rad pod naslovom “Zidne slike u crkvi sv. Martina u Svetom Lovreču (Istra): nove spoznaje na tragu Fučićevih opažanja” (281–316.) Nikoline Maraković, u kojemu se govori o novim istraživanjima na ovoj ranoromaničkoj crkvi i njezinom osliku. Donosi se opsežan komparativan materijal sa širega europskog prostora kojim se ukazuje na utjecaj južnonjemačkoga slikarstva otonske tradicije, kao i na važnost lovrečkih fresaka u širem prostornom okviru. Sljedeća dva rada, “Otkrivanje zidnih slika u crkvi sv. Prima i Felicijana u Čirkotima kod Završja” (317–322) Radovana Oštrića te “»Judin poljubac« u crkvi sv. Prima i Felicijana u Čirkotima (analiza i datiranje vojne opreme)” (323–336) Dolores Oštrić, govore o istom freskoosliku s različitih aspekata. Prvi rad donosi vijesti o konzervatorsko-restauratorskim radovima provedenim 2008., dok se u drugom radu autorica bavi datiranjem fresaka pomoću ana-

lize prikazane vojne opreme i usporedbom s freskama u Draguču i Bazgaljima. Poznatim freskociklusom iz Berma, ali s ikonografskoga aspekta, bavi se Milan Pelc u radu „»Insiemens« iz Berma i poganska simbolika u srednjovjekovnoj kršćanskoj ikonografiji – hrvatski primjeri” (337-354). Autor analizira prikaz muškarca s klasjem i tikvom na glavi kojega se tradicionalno tumači kao *insipiens* ili lik bezumnika. Prikazujući ikonografski razvoj lika bezumnika ili lude autor ustvrđuje drugačije ikonografsko čitanje lika za kojega smatra da predstavlja slavenskoga boga žetve Jumisa ili Sporyša. O beramskim freskama govori i Marija-Ana Dürriegl u radu “Crkva Sv. Marije u Bermu – etičko i retoričko »čitanje« fresaka” (355-364). Autorica tumači zidni oslik kao slikovnu Bibliju s aspekta etike i retorike koja je srednjovjekovnim vjernicima služila kao didaktičko sredstvo. Posljednji rad o istarskim freskama jest onaj Željka Bistrovića, “Zidne slike u crkvi sv. Marije na Božjem Polju kraj Vižinade” (365-374). Autor analizira nedavno restaurirane freske te ih određuje kao raniji rad Ivana iz Kastva nastao oko 1480. godine, čime se ispravlja Fučićeva teza o Šarenom Majstoru kao autoru fresaka. Posljednji je rad u cjelini “Ars historiae” autorice Marine Vicelja-Matijašić pod naslovom “Branko Fučić i ikonografija: prozorska ruža na župnoj crkvi Marijina Uznesenja u Omišlju” (375-390). Donosi se pregled razvoja prozorske ruže kao arhitektonskoga dekorativnog elementa. Nadalje, daje se detaljna analiza ikonografskoga programa omišaljske prozorske ruže gdje se nalaze prizori dobra u gornjem dijelu te zla u donjem. Dva ljudska lika autorica prepoznaje kao sv. Vida i sv. Erazma.

Treća tematska cjelina, “Slavistica et Croatica”, otvara se radom Sanje Zubčić “*Miscellanea philologica minora* u djelu Branka Fučića” (393-406) koji govori o Fučićevom filološkom istraživanju te o njegovom doprinosu iščitavanjem Plominskoga natpisa, bilježenjem akcentnoga zapisa creskoga govora te analizom Kločeva glagoljaša. Drugi je rad Milana Mihaljevića i Sandre Sudec “Jezik hrvatskoglagoljskih natpisa i grafita” (407-423). U njemu se donosi jezična analiza glagoljskih natpisa, njihove fonologije, morfologije, sintakse i leksika. Slijedi rad Amira Kapetanovića pod naslovom “Morfosintaktička obilježja, gramatičko i obavijesno ustrojstvo najstarijih hrvatskih glagoljčnih epigrafskih spomenika (XI. - XV. st.)” (425-434). Autor iz analize epigrafskih spomenika uočava potrebu imenovanja pisaca, naručitelja ili mjesta, čime se zrcali srednjovjekovni strah od nepoznatoga. Margaret Dimitrova donosi rad “Formi na sobstveni imena

v glagoličeskite natpisi, izdadeni ot Branko Fučić, i v liturgičeski h'rvatski glagoličeski r'kopisi" [Oblici osobnih imena u Fučićevim *Glagoljskim natpisima* i liturgijskim hrvatskim glagoljskim rukopisima] (435-444). Autorica analizira osobna imena zapisana na glagoljskim natpisima, a posebnu pažnju pridaje svetačkim imenima Juraj, Blaž, Toma, Marija Magdalena i dr. Analizu glagoljskih tekstova donosi i Johannes Reinhart u radu "Biblijski citati na hrvatskoglagoljskim natpisima" (445-456). Analizirano je ukupno 20 citata pisanih u rasponu od 13. do 16. stoljeća koje su pisali popovi glagoljaši, a sami natpisi doslovni su biblijski citati s ponekim kreativnim odstupanjem. Olga Akimova ("Glagoljski kulturno-povijesni mitologemi u europskom kontekstu", 457-466) prikazala je predodžbe o korijenima hrvatskoga srednjovjekovnoga etnosa o pripadnosti hrvatske kulture u široki antički i ranokršćanski kulturni prostor, što se odražava u glagoljskoj tradiciji pri čemu se naglašava mitologem o sv. Jeronimu kao prevoditeljju Svetoga pisma. "Legenda o svetom Antunu opatu u hrvatskoglagoljskoj književnosti" (467-474) naziv je rada Vesne Badurina-Stipčević. Autorica se bavi hagiografijom toga, na području Istre i Hrvatskoga primorja, omiljenog sveca, koji je kroz razne legende često zastupljen u srednjovjekovnim brevijarima. Detaljnije se analizira Antunova legenda zapisana u 1. novljanskom brevijaru iz 1459. godine. Rad Anatolija A. Turilova "Novye atribucii horvatskih glagoličeskikh počerkov XIII – XV vv." [Nove atribucije hrvatskoglagoljskih pisarskih ruku 13. – 15. stoljeća] (475-481) bavi se hrvatskoglagoljskim pergamenama iz zbirke Ivana Berčića u Ruskoj nacionalnoj knjižnici u Petrogradu. Autor identificira pisarsku ruku nekoliko sačuvanih dokumenata te ih povezuje sa sličnima u Ljubljanskoj nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. Sljedeći je rad bugarske znanstvenice Aksinije Džurove pod naslovom "Meždu religioznata ortodoksalnost i magijata (ošte vedn'ž za funkcijata na svit'ka sled XIV v.)" [Između religiozne ortodoksnosti i magije (funkcija svitka nakon 14. stoljeća)] (483-500), koji u fokusu ima svitak *Cod. Slavo 31* iz 17. – 18. stoljeća, a posebno njegove ilustracije u kojima se nalaze paralele s koptskom, armenskom, etiopskom i židovskom tradicijom. Marinka Šimić donosi rad "Kajkavski utjecaj u 2. novljanskome brevijaru" (501-520) u kojemu govori o utjecaju kajkavskoga govora na liturgijske i neliturgijske tekstove koji nastaju na područjima dodira čakavštine i kajkavštine. Posebno se analiziraju kajkavski utjecaji na fonološkoj, morfološkoj i leksičkoj razini u 2. novljanskom brevijaru napisanom 1495. godine. O

graničnoj liniji između glagoljice i ćirilice u ranom novom vijeku govori rad “Hrvatska ćirilica u glagoljskim matičnim knjigama zapadno od Krke” (521–550) Marka Rimca i Ivana Botice. Fučić je tu demarkacijsku liniju postavio na rijekama Krki i Vrbasu, no autori donose primjere iz zadarske okolice koji dokazuju kako se ta linija pomicala zbog migracija stanovništva. Svetlana O. Vjalova donosi rad “Ešče odna glagoličeskaja rukopis’ horvatskogo pisca Juraja Černiča?” [Još jedan glagoljski rukopis hrvatskoga pisca Jurja Černiča?] (551–560) u kojem analizira bilježnički dokument iz već spomenute zbirke I. Berčića u Rusiji. Analizom rukopisa utvrđuje da je autor dokumenta hrvatski bilježnik i svećenik Juraj Černić. Slijedi rad Anice Vlašić-Anić “Kukuljevićev glagoljski epitaf »Zahvalni sin svome otcu«” (561–580). Radi se o epitafu pisanom glagoljicom koji je I. Kukuljević Sakcinski osmislio za grob svojega oca. Autorica donosi biografske podatke o odnosu između Sakcinskoga i njegova oca. Posljednji rad cjeline je onaj Jasne Vince pod naslovom “Transliteriranje hrvatske glagoljice” (581–596) u kojem se raspravlja o problemu prevođenja glagoljice na latinicu, posebno o problemu slova za glasove koji se rjeđe koriste ili su kroz vrijeme nestali.

Sljedeća cjelina pod naslovom “Epigraphica glagolitica Fučićiana” otvara se radom akademkinje Anice Nazor “Doprinos Branka Fučića istraživanju glagoljskih natpisa” (599–614). U njemu se naglašava Fučićevo istraživanje glagoljskih natpisa, a posebno onih najstarijih i najznačajnijih, poput Plominskoga natpisa, Valunske, Bašćanske i Senjske ploče. Najznačajnijim glagoljskim natpisom, Bašćanskom pločom, i Fučićevim istraživanjem toga spomenika bavi se rad Tanje Kuštović i Borisa Kuzmića “Branko Fučić i Bašćanska ploča” (615–620). Govori se o pronalaženju izvorne ubikacije i namjene ploče, kao i o iščitavanju natpisa, za što je sve zaslužan Branko Fučić. Mateo Žagar (“Paleografske smjernice glagoljske epigrafike u znanstvenom djelu Branka Fučića”, 621–625) procjenjuje Fučićeve paleografske metode temeljem kojih je tumačio razvoj pojedinih glagoljskih slova obrazlažući kulturološki okvir tih promjena. Rad Vladimira Sokola pod naslovom “Posljednji otkriveni glagoljski natpisi u Vinodolu i nastanak hrvatske ćirilice i tzv. Crkve bosanske” (627–640) u prvom dijelu govori o glagoljskim natpisima u Vinodolu koje je autor pronašao i o tome obavijestio Fučića. Drugi dio rada bavi se problematikom nastanka hrvatske ćirilice i tzv. Crkve bosanske u kontekstu ulaska Bizanta za cara Emanuela Komnena 1165. godine u Dalmaciju do rijeka Krke i Vrbasa, gdje se postavlja granica između glagoljice

i ćirilice. Slijedi rad “Doprinos Branka Fučića istraživanju crteža – grafita na kamenim spomenicima u kontinentalnom dijelu Hrvatske” (641-648) u kojemu autorica Lada Prister donosi nekoliko novopronađenih glagoljskih natpisa iz 15. i 16. stoljeća na frankopanskim posjedima uz rijeku Kupu te u Posavini. Blaženka Ljubović donosi rad pod naslovom “Doprinos akademika Branka Fučića proučavanju glagoljske baštine grada Senja” (649-658). U njemu se daje pregled svih glagoljskih natpisa u gradu Senju nastalih u rasponu od 11. do 16. stoljeća, a posebno se naglašava Fučićevo istraživanje Senjske ploče. Posljednji rad cjeline “Branko Fučić a Staroměstský kámen” [Branko Fučić i kameni fragment iz Starog Města] (659-664) autora Václava Čermáka govori o proučavanju kamenoga ulomka pronadenoga u Starom Městu u Moravskoj. Rad donosi dosad neobjavljenu ekspertizu tog ulomka koju je Fučić izradio za Moravski zemaljski muzej u Brnu.

Skupina od pet radova etnološke tematike naslovljena je “Etnographica et alia”. Prvi rad Jelke Vince Pallua pod naslovom “*Bio sam terenac, pješak, istraživač starina* – etnološka sastavnica Fučićevih istraživanja” (667-674). U njemu se naglašava Fučićev multidisciplinarni pristup raznim pojavama tradicionalnoga i običajnoga koje ga je neizbježno dovelo do brojnih etnoloških tema. Još jedan etnografski aspekt Fučićeva djela obrađuje Antonija Zaradija Kiš u radu “Brankov bestijarij *Terrae incognitae*” (675-691). Autorica proučava priče u kojima istaknutu ulogu imaju životinje prepoznajući tri razine. Prva je razina suživot čovjeka i životinje u sadašnjosti, gdje istaknuto mjesto imaju ovce, druga je razina zabilježenih životinja koje se prepoznaju na zoomorfnim inicijalima u brevijarima, na grbovima ili freskama, a treća je razina uloga životinja u hagiografijama svetaca poput zmija i sv. Gaudencija ili konja i sv. Martina. Uloga i značaj ovce u Fučićevu putopisu *Apsyrtides* s aspekta kulturne animalistike analizira se u radu Maje Pasarić “Višeslojna kulturološka predodžba ovce u putopisu *Apsyrtides* Branka Fučića” (693-708). Evelina Rudan Kapec (“Fučićev *Jure ki načinja ruke* i krsnik kao iscjelitelj”, 709-726) donosi istraživanje koje je provela u Istri na temu krsnika i njegovih iscjeliteljskih moći te uloge tih osoba u društvu. Posljednji rad cjeline jest “Jezik *Grdoselske kronike* i Fučićeva prijevodna rješenja” (727-736) Vinka Kovačića. U njemu se donosi jezična analiza kronike župe Grdosel(o) pisane talijanskim jezikom 1688. godine.

Posljednja skupina četiriju radova objedinjena je naslovom “Scientiae auxiliares historiae et alia”. Prvi je u nizu “Latinska epigrafija otoka Krka

od IX. do XII. stoljeća. Prilog kontekstualizaciji novopronađenog natpisa u gradu Krku” (739-758) Mirjane Matijević Sokol u kojem autorica analizira predromaničke i romaničke latinske natpise u gradu Krku. Veća je pozornost posvećena natpisu biskupa Ivana pronadenom 2008. u franjevačkom samostanu u Krku, koji se stavlja u kontekst srednjovjekovne epigrafske baštine širega dalmatinskog područja. Franjo Velčić u radu “Heraldičko stvaralaštvo Branka Fučića” (759-770) govori o devet biskupskih grbova te o grbu Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, koje je Fučić osmislio. Slijedi rad Damira Sabalića pod naslovom “Inventarizacija staroga knjižnog fonda u samostanskim knjižnicama na Kvarneru” (771-778) u kojemu se donose informacije o hvalevrijednom radu na inventarizaciji staroga knjižnog fonda u samostanima na Kvarneru, koji provode konzervatori od 2005. godine. Posljednji rad, pod naslovom “Putokazi Branka Fučića” autora Darka Žubričića, govori o uspomenama autora na Branka Fučića te o pokušajima digitalizacije i valorizacije nekih Fučićevih djela.

Kao prilozi, na kraju zbornika nalaze se Raspored rada (795-806) i Kronika (807-814) znanstvenoga skupa te Kazalo osobnih i zemljopisnih imena (815-841).

Zaključno se može reći da je ovaj opsežan zbornik na jednom mjestu okupio niz kvalitetnih radova istraživača različitih znanstvenih područja čime se na primjeren način odala počast Branku Fučiću. Manju zamjerku može se uputiti na kvalitativnu neujednačenost članaka te ponekad neadekvatan grafički sadržaj koji prati tekst. Unatoč tome, ovo je značajna, opsežna i vrijedna publikacija koja zaslužuje svaku pohvalu, kao i njezin urednik.

Ivan Braut

Slovensko-hrvaško sosedstvo / Hrvatsko-slovensko susjedstvo,
ur. Darko Darovec i Petar Strčić, Koper: Univerza na Primorskem,
Znanstveno-raziskovalno središče, Univerzitetna založba Annales /
Zgodovinsko društvo za južno Primorsko, 2011., 420 str.

Iz tiska je 2011. izišao zbornik radova *Slovensko-hrvaško sosedstvo / Hrvatsko-slovensko susjedstvo* u izdanju Znanstveno-raziskovalnoga središča Koper i Zgodovinskoga društva za južno Primorsko, a suizdavač je Zavod za povi-